

TEOLLISUUSUNIONISMIN KEHITYSKULKU YHDYSVALLOISSA

Teollisuusunionismi on nykyaikaisin työläisten järjestäytymismuoto, minkä syntyminen ja kehityksen on aiheuttanut kapitalistinen teollisuuden kehitys. Sitä mukaa kuin kapitalistinen tuotanto kehittyi hajanaisista pikkutuottajista järjestyneeksi suurtuotannoksi, tai t. s. kuin kapitalistiluokka järjestyi pienistä yksityistuottajista trusteiksi, on työväestölle alkanut selvetä se käsitys, että hajanaisilla ammattiuonioilla ei voida enään taistella tällaista voimakasta taloudellista mahtia vastaan, vaan täytyy työläisten järjestyä teollisuuksittain yhdeksi suureksi järjestöksi, teollisuusunioniksi.

Kun työläiset huomasivat, että kapitalisti, tai ryhmä kapitalisteja, mikä harjoitti josakin vississä teollisuudessa tarvittavien raaka-aineiden tuottamista, ei olekaan enään itsenäinen ja erillään toimiva tuotannon harjoittaja, vaan että se kuuluu samaan kapitalistiyhdistymään, joka toimii myöskin tarpeiden valmistuksessa, niin selvisi työläisille myöskin, että järjestäytymisen jonkunlaisella tarpeiden valmistusalalla j. n. e. ei riitä, vaan työläisten täytyy järjestyä kokonaisuudessaan sillä teollisuuden alalla ja teollisuusjärjestönä kuulua toisten teollisuusalojen työläisten järjestöön. Vastanäin järjestyneinä työläiset olisivat kykeneviä järjestäytymään pääomaan vastustamaan.

Teollisuusunionismin kehitystä Yhdysvalloissa selostaa Andre Tridon "The New Unionism" nimisessä kirjassa seuraavasti: "Monia yrityksiä on ollut järjestää työläisiä teollisuusunionismin perusteella, ei ainoastaan tarkoituksella saada työläisille aineellisia etuja, mutta tarkoituksella muodostaa uusi yhteiskunta ja muuttaa kapitalistien hallitsema järjestelmä tuottajain itsensä hallitsemaksi teollisuustasavallaksi.

Ensimmäinen teollisuusunioyritys Yhdysvalloissa oli National Labor Union muodostaminen, mikä perustettiin Baltimoressa Md. 1866. Kahden vuoden ajalla sen jäsenmäärä kohosi 640,000, mutta vuonna 1868-9 tämä järjestö hajosi.

The Knights of Labor järjestettiin 1869 ja kohosi huomattavaan merkitykseen 1880 ja 1890 vuosien aikana. Se ei ollut teollisuusjärjestö sen sanan nykyisessä merkityksessä, eikä se ollut luokkajärjestö. Se hyväksyi jäsenikseen samaan paikallisunioon kaikkien teollisuusalojen työläiset määrätyllä alueella ja myöskin otti jäsenikseen pienliikkeen harjoittajat ja professionaalit. Tämä järjestö lopulta sulii yhteen ammattikun-

tia edustavan A. F. of L. kanssa ja v. 1895 oli Knight of Labor järjestö jo merkityksetön järjestö työläisille.

John Mostin edustama anarkistinen propaganda saavutti huomattavaa jalansijaa tämän maan työläisten keskuudessa näihin aikoihin. John Most tuli tähän maahan 1882 palveltuaan vankilarangaistuksen Englannissa ja oli hän vaikuttamassa uuden työläisten järjestön syntymiseen millä oli monia uuden unionismin muotoja.

Ryhmät anarkisteja ja yhteiskuntavallankumouksellisia 26 kaupungista lehettivät edustajansa kongressiin, mikä pidettiin Pittsburghissa lokakuussa 1883. Kongressi päätti perustaa International Working People's Association, minkä toiminta tulisi olemaan keskitetty Chicagossa toimivan "Information Bureau" kautta. Se laati kuuluisan Pittsburghin julistuksen puolustaan olemassaolevan hallituksen hävittämistä kokonaisuudessaan tarmokkaalla ja leppymättömällä vallankumouksellisella ja kansainvälisellä toiminnalla, sekä perustamaan teollisuusjärjestelmän pohjalle vapaan tuottajain vaihtojärjestelmän tuottajain itsensä järjestämänä, ilman keskiluokkalaisten ja "voittoilijain" vaikutusta.

Kahdessa vuodessa Internationalin jäsenmäärä kasvoi 7000, joista noin 3000 oli järjestynyt Chicagossa. Sitten tapahtui kuuluisa Heymarketin murhenäytelmä jota seurasi Spiesin, Parsonin, Fischerin ja Engelin hirttäminen ja tämän jälkeen International hävisi näyttämöltä.

Vuonna 1881 perustettiin International Workingmen's Association Pittsburghissa. Sen perustivat amerikansyntyiset työläiset ja maanviljelijät, jotka hylkäsivät parlamentaarisen toiminnan ja puolustivat kasvatusta ja kiihotusta yhteiskunnallisen vallankumouksen hyväksi. 1887 sen jäsenmäärän sanotaan nousseen 6000. Se yritti muodostaa liittoa Socialist Labor Partyn kanssa ja kun neuvottelut raukesivat turhaan, niin se hajosi.

1887 perustettiin A. F. of L. Teoriassa tämä järjestö on itsenäinen työväenjärjestö ilman minkäänlaisen poliittillisen ryhmän yhteyttä. Sen perustuslain neljännessä luvussa, viidennessä pykälässä sanotaan että tämä järjestö ei tule olemaan liitossa minkään poliittillisen puolueen kanssa. Useissa sen konventsioneissa siihen kuuluvat sosialistit ovat tehneet yrityksiä saada järjestön hyväksymään sosialistien edustama kanta,

mutta tähän mennessä he ovat aina epäonnistuneet.

Koneiden kehittyminen tässä maassa pian alkoi vaikuttamaan, että ammattijärjestöt määrättyillä ammattialoilla tulivat ehdottomasti tehottomiksi. Ammattitaitoiset työläiset saivat karsia monia pettymyksiä eri unioiden edustaman taktiikan takia ja yhä tärkeämmäksi näyttääntyä käyvän ammattitomain työläisten järjestäminen uudemman-aikaisella tavalla.

American Railway Union järjestettiin Chicagossa kesäk. 1893 Eugene V. Debsin toimesta. 1894 n. k. Pullmanin lakon aikaan sen jäsenmäärä oli 150,000. Union nopea kasvaminen johtui siitä, että se oli voittoisana suoriintunut useista lakkotaisteluista, joista huomattavin oli Great Northernin lakko. Pullmanin lakko kuitenkin päättyi työläisten häviöllä. "Lain rikkominen" ja uhkausprotesti kuvernööri Altgeldsille aiheutti presidentti Clevelandin lähettämään liittovaltion sotilaat Illinoisiin ja rikkomaan lakon. Debs ja useat toiset American Railway Union virkailijat havaittiin syyllisiksi ja tuomittiin vankilarangaistuksiin. Kaikki rautatiekomppaniat ottivat mustan listan käytäntöön A. R. U. union jäseniä vastaan. Union piti viimeisen konventioninsa Chicagossa 1897.

Pullmanin lakon menetys ei ollut ainoa syy A. R. U:n hajaannukseen. Monet sen entisistä jäsenistä väittävät, että huolimatta Pullmanin lakon menetyksestä johtuneesta taka-asteleesta, järjestö alkoi elpymään, kunnes 1897 konventionissa johtajat luovuttivat sen sosialidemokratien haltuun.

V. 1895 toinen teollisuustyöläisten ryhmä järjestettiin, nim. Western Federation of Miners. Sen tarkoituksena oli järjestää kaikki työläiset Yhdysvalloissa, jotka työskentelevät metallikaivosalalla, joko ne olivat pikan ja lapion käyttäjiä, mylly- tai sulimotyöläisiä eli insinöörejä. The W. F. of M. oli yhteydessä A. F. of L. järjestön kanssa, kunnes Leadvillen lakossa 1896 se erosi siitä sentakia koska A. F. of L. kieltäytyi antamasta lakolle minkäänlaista kannatusta.

1899 Western Labor Union muutti nimensä American Labor Unioniksi ja sen yleinen virasto muutettiin Buttesta, Mont., Chicagoon, Ill.

Teollisuusyhteisymmärryskäsite, jota kivistyöläiset levittivät, sai jalansijaa toistekin järjestöjen keskuudessa. Syksyllä 1904 pidettiin neuvottelukokous Chicagossa, johon ottivat osaa seuraavat työväenjärjestöjen edustajat: Isaac Cowen, the Amalgamated Society of Engineers of Great Britain, Amerikalainen edustaja; Thomas J.

Hagerty, A. L. U:n "The Voice of Labor" nimisen lehden toimittaja; Clarence Smith, A. L. U:n kirjuri-rahastonhoitaja; George Estes, United Brotherhood of Railway Employees' järjestön presidentti; W. L. Halla, Brotherhoodin yleiskirjuri ja Wm. E. Trautman, "The Brauer Zeitung" nimisen United Brewery Workers of America järjestön lehden toimittaja. He päättivät kutsua toimivain työväenjärjestöjen edustajat yhteiseen konferenssiin 2 p. tammikuuta 1905. Kutsuista kolmestakymmenestäkuudesta henkilöstä kieltäytyi ainoastaan kaksi tulemasta, nim.: Max S. Hayes, ammattiuoiden lehden toimittaja ja Victor Berger, sosialistisen lehden toimittaja.

Konferenssi pidettiin määrättyllä ajalla, jossa valittiin Wm. Dudley Haywood toimeenpanevan komitean puheenjohtajaksi ja toiseksi komitean jäseniksi Wm. E. Trautman, A. M. Simons, W. L. Hall ja Clarence Smith, sekä laadittiin julistus mailman työläisille. Siinä julistuksessa osotettiin ammattijärjestöjen heikkoudet ja puolustettiin yhden suuren union muodostamista, johonka työläiset voisivat järjestyä ammattiin ja kansallisuuksiin katsomatta.

Julistus loppui konventionikutsuun, mikä tultaisiin pitämään Chicagossa kesäk. 27 p. Tämä asiakirja käännettiin useammalle eri kielelle ja levitettiin laajalti työläisten keskuuteen American Labor Union ja Western Federation of Miners järjestöjen toimesta.

Satakahdeksankymmentäkuusi edustajaa kokoontui sitten Chicagossa, edustaen kolmestakymmenen valtion aluetta, paikallisosastoja tai kansallisia järjestöjä. Konventioni kesti kaksitoista päivää ja kun se hajaantui The Industrial Workers of the World oli perustettu. Seuraavat järjestöt yhtyivät siihen: Western Federation of Miners, 27,000 jäsentä; Socialist Trade and Labor Alliance, 1450; Punch Press Operators, 168 j.; United Metal Workers, 3000 j.; the Longshoremen's Union, 400 j.; American Labor Union, 16,500 j.; The United Brotherhood of Railway Employees', 2087 j.

Seuraavanlainen periaatejulistus hyväksyttiin:

"Työväenluokalla ja työnantajaluokalla ei ole mitään yhteistä. Mitään rauhaa ei voi olla niinkauvan, kuin nälkää ja puutetta on olemassa miljoonilla työläisillä ja niillä harvoilla, jotka muodostavat työnantajain luokan, ovat kaikki elämän hyvydet.

Näiden kahden luokan välillä täytyy taisteluun jatkua niinkauvan, kunnes mailman työläiset järjestyvät niin poliittillisella kuin taloudellisellakin alalla ja ottavat ja pitävät sen mitä he työllään tuottavat, työväenluokan taloudellisen järjestön kautta, olematta liitossa minkään poliittillisen puolueen kanssa.

TIE VAPAUTEEN

Nopea rikkauksien kasaantuminen ja teollisuusklien johdon keskittyminen yhä harvempiin ja harvempiin käsiin tekee ammattiyhdistykset kykenevämmiksi pitämään puoliaan työnantajaluokan yhä kasvavaa valtaa vastaan. Ammattiyhdistykset pitävät yllä sellaista asiantilaa, että se katkeroittaa yhden työläisjoukon toista vastaan, ja siten auttaa työläisiä tuhoamaan toinen toisensa palkkataistelussa. Tämän lisäksi ammattiyhdistykset auttavat työnantajaluokkaa johtamaan työläisiä siihen harhaluuloon, että työväenluokalla ja työnantajaluokalla on yhteisiä etuja.

Tämä surullinen asiointila voidaan muuttaa ja työväenluokan edut säilyttää ainoastaan siten muodostetun järjestön avulla, että kaikki työläiset yhdellä teollisuusalalla, tai kaikilla aloilla, jos välttämätöntä, lakkaavat työstä milloin lakko tai työsulkku on julistettu jossakin järjestön osassa, siten tehden loukkauksen yhtä vastaan loukkaukseksi kaikkia vastaan."

Epämääräisyydet ja ristiriidat tässä periaatejulistuksessa voi helposti ymmärtää kun ottaa huomioon kuinka monella eri katsantokannalla olevat voimat olivat konventsioidissa edustettuina. Siellä nim. oli parlamentaarisen sosialismin kannattajia, opportunisteja, marxilaisia, anarkisteja, industrialisteja ja ammattiyhdistyksiä. Ensimmäisenä vuonna I. W. W. liiton olemassaoloajalla oli näiden erilaisten voimain temmellyskenttänä, jotka taistelivat siellä ylivallasta. Kaksi eri sosialistipuoluetta pitivät I. W. W. liittoa tappelutantereenaan.

Toisessa konventsioidissa syysk. 1906 oli 93 edustajaa, edustaen 60,000 jäsentä ja muodostui se katkeraksi kamppailuksi taan-

tumuksellisten ja radikaalien välillä. Jälkimmäiset olivat voitokkaita, mutta kun konventsioidi hajaantui anastivat taantumukselliset pääviraston itselleen, joten täytyi valita uudet toimitsijat. Kolmannessa konventsioidissa olivat vieläkin sosialistiset poliitikot suurena vaikuttajana, jotka olivat jääneet järjestöön silloinkun toiset taantumukselliset olivat joutuneet siitä syrjään.

Neljännessä konventsioidissa 1908 pääsivät industrialistiset voimat täydellisesti järjestön kontrolliin. Silloin muutettiin esipuheen toinen pykälä näin kuuluvaksi: "näiden kahden luokan välillä täytyy taistelun jatkaa niin kauvan kuin työläiset järjestävät luokkana, ottavat haltuunsa maan ja tuotantokoneiston ja poistavat palkkajärjestelmän." Myöskin hyväksyttiin siihen kaksi kokonaan uutta pykälää (lue I. W. W:n esipuhe).

Tämän jälkeen kuin I. W. W. liitto vapautui poliitikkojen holhouksen alaisuudesta, on se saavuttanut huomattavan merkityksensä palkkatyöläisten keskuudessa ja tullut katkerimmin vihatuksi työväenjärjestöksi kapitalistiluokan taholta, mikä osottaa juuri sitä, että se on todellisuudessa työläisten oma puhdas luokkajärjestö. Se on kehittynein teollisuusjärjestö, jonka avulla työväestö voi nykyaikaista järjestynyttä kapitalistiluokkaa vastaan taistella ja jonka avulla riistoluokka voidaan mailmasta kukistaa ja uusi yhteiskunta rakentaa.

JO HUOMAAN

En enään voi mä olla toisen orja,
Saa aina kuulla vaan, tee näin sä kurja,
Maksanhan minä hyvän palkan työssä tässä,
Näin huutaa pomoni kiroillen myötään.

Jos olet vaikka kuinka uupunut ja heikko,
Tee työtä vaan kun olet työläisveikko.
Ei ole siellä turvaa, miss' on kodin liesi,
Sen varmaan vatvasi ja rahasäästös tiesi.

Näin kaikkeen väsyneenä katsot työläismer-
ta taajaa,

Sä ajattelet silloin: kuinka voimakasta, laa-
jaa,
Ja kuitenkin sen täytyykö näin olla toisen
vanki,
Se eikö koskaan itsellensä oikeutta hanki.

Tuo joukko kaikki yhtenä jos hetken tekis
työtä,
Se yhteisvoimin voittaisi, ei oisi enään yötä.
Se vapautta vaatisi ja kulkis päivää kohti,
Ympäriilleen huutaisi, vain totuus meitä
johti.

Elli Hinden.